

Uniek Curaçaos klassiek in Den Haag

Stefan en Martijn Blaak spelen de wals 'Barbulète' van Robert Rojer.

Concert voor twee piano's

Vorige week organiseerde de Palm Music Foundation in de Paleiskerk, vlakbij Paleis Noordeinde in Den Haag, een uniek concert voor twee piano's met Curaçaose, Amerikaanse, Argentijnse en Franse muziek uit de 19e en de 20e eeuw. In dit concert brachten Martijn en Stefan Blaak premières (eerste uitvoeringen) ten gehore van een aantal unieke Curaçaose walsen voor twee piano's van de componisten Robert Rojer (1939), Jacobo Palm (1887-1982) en Wim Stadius Muller (1930). Daarmee was dit opnieuw een concert dat past in de doelstelling van de Palm Music Foundation om de bekendheid te bevorderen van Caribische klassieke en geschreven salonmuziek.

DOOR HANS ZIEKENOPPASSER

Opening door prof. Joop Halman, voorzitter van de Palm Music Foundation. FOTO'S ROB WONG

Een volle zaal in de Paleiskerk in Den Haag.

De gebroeders Martijn en Stefan Blaak studeerden in 2003 cum laude af aan de Mes-siaan Academie in Enschede en zijn specialisten in het spel voor twee piano's en voor quatre-mains, dat wil zeggen met zijn tweeën spelend op één piano of vleugel. Zij hebben inmiddels opgetreden op vele podia in Nederland, Duitsland, België, Oostenrijk, Spanje, Italië, Frankrijk en de Verenigde Staten. Ook traden zij op tijdens het Grachtenfestival in Amsterdam en op het beroemde zomerfestival in Aix-en-Provence (Frankrijk). En verder tij-

dens internationale festivals in de Verenigde Staten, Duitsland en in Italië. Dit bijzonder talentvolle duo was ook al te horen op de Nederlandse radio en televisie en heeft niet zo lang geleden een tweede cd uitgebracht. In de uitverkochte zaal waren onder anderen aanwezig Gevolmachtigde minister van Curaçao Anthony Begina en echtgenote, oud-lid van de Raad van State van het Koninkrijk Gilbert Wawoe en echtgenote, oud-Gevolmachtigde minister van de Nederlandse Antillen Paul Comenencia en echtgenote en talrijke toehoorders uit Nederland maar ook uit de Verenigde Staten, Spanje en België.

Verrassende opening

Het concert opende met de 'Sonate voor twee piano's' van Paul Bowles, een Amerikaanse componist, schrijver, dichter en vertaler. Een onverwachte opening met in de eerste twee delen Ravel-achtige Spaanse invloeden met in het derde en meest verrassende sludeel een imitatie van Afrikaanse trommels. De invloedrijke Amerikaans-Russische pianist en componist Andrew Kasparov betiteld dit stuk als een van de best bewaarde geheimen van de moderne Amerikaanse pianomuziek. Niet minder verrassend was de 'Danza de Jalisco' uit zijn 'Three Latin American Sketches' van de Amerikaanse componist Aaron Copland, door hem voor twee piano's bewerkt uit het oorspronkelijke werk voor symfonieorkest. Hoewel geïnspireerd door Latijns-Amerikaanse muziek heeft het een onmisbaar Noord-Amerikaans karakter. In het eerste deel moesten de pianisten een aantal kerens-rimisch in de handen klappen, terwijl het derde deel op een humoristische en dus vrolijke wijze eindigde.

Herkenbaar en thuis voelen

Met 'Las niñas de Santa Fé' uit zijn 'Tres romances Argentinos' van de Argentijnse componist Carlos Guastavino (1912-2000) kregen de toehoorders een duidelijk vooruitblik op de klassieke Curaçaose muziek. Opmerkelijk is dat Guastavino zelf drie versies heeft geschre-

ven: deze versie voor twee piano's, een orkestversie en een gezongen versie.

Dit stuk was een mooie aanloop naar twee delen uit Robert Rojers 'Twelve waltzes for two piano's' dat voor het eerst in Nederland werd uitgevoerd. Het eerste deel, 'Barbulète' (vliinder) riep onder het publiek zo veel herkenning en enthousiasme op dat, op zich ongebruikelijk, Stefan en Martijn Blaak meteen luid applaus oogstten. Daarna brachten zij het 'Cri de coeur' dat meer Noord-Amerikaans aanvoelde. Rojer heeft het 'Barbulète' opgedragen aan zijn dochter Gardenia, het 'Cri de coeur' aan zijn dochter Clarita. Voorzitter van de Palm Music Foundation, professor Joop Halman,

vertelde dat Gardenia Rojer aanwezig was in de zaal en stelde haar voor aan het publiek.

Robuust

Voor de pauze werd het bekende 'La valse' van Maurice Ravel uitgevoerd, dat hij in drie versies heeft gecomponeerd. Door de broers Blaak werd het stuk uitgevoerd in de versie door Ravel uitgeschreven als Quatre-mainsstuk, dus gespeeld op één vleugel. Volgens de componist beeldt het eerste deel van La Valse de geboorte van de wals uit, het tweede deel moet ons doen denken aan zwevende dansparen in het Wenen van Johann Strauss en zijn familie. Het derde deel is een keizerlijk dansfeest waar niemand zich kan onttrekken aan het ritme

van de wals maar als het hoogtepunt hiervan uiteindelijk bereikt is, stort de wals ineen na een lange (muzikale) strijd. Nog meer dan de andere werken vergde dit stuk veel virtuositeit maar werd het naar mijn smaak té robuust en met te weinig verschillen in dynamiek uitgevoerd.

Het concert werd na de pauze hervat met het pakkende 'Scaramouche' van de Franse componist Darius Milhaud. Het publiek toonde zich door zijn langdurige applaus dankbaar voor dit uit drie delen bestaande muziekstuk, dat duidelijk Braziliëns geïnspireerd, in het begin en sludeel verrassend en vrolijk is en met een meer vriendelijk en ingetogen middendeel.

Prémieres Palm en Stadius Muller

De 'Suite de valse en mi-neur' van de Curaçaose componist Jacobo Palm (1887-1982), grootvader van stichtingsvoorzitter Joop Halman, beleefde zijn wereldpremière in de versie voor twee piano's. Dit arrangement is van de hand van Jacobo's kleinzoon Robert Rojer. Het 'Corazón en la mano' ontlokte weer tussentijds applaus.

Het 'La tristeza de la soledad' is natuurlijk vakere horen en het publiek was er dan ook erg van gecharmeerd. De naam van deze wals, 'De treurnis van het alleen-zijn', heeft wel een bijzonder geschiedenis. Aanvankelijk had deze wals als titel 'Het genoeg van het alleen-zijn', maar Palms echtgenote was niet erg ingenomen met deze titel en vroeg aan haar man of hij dat wel zo prettig vond, om alleen te zijn. Jacobo Palm veranderde daarop de oorspronkelijke titel naar de huidige.

Het volgende stuk, genaamd 'Avila Beach', is een hommage van Wim Stadius Muller, leerling van Jacobo Palm, aan zijn muzikale vriend Nic Møller. Speciaal voor de uitvoering door Martijn en Stefan Blaak heeft Robert Rojer deze wals bewerkt voor twee piano's. Hierbij speelt de eerste piano exact de partituur van de wals zoals uitgeschreven door Stadius Muller en speelt de tweede piano het arrangement zoals uitgewerkt door Robert Rojer. Kortweg een prachtig erbetoon aan in de inmiddels overleden Nic Møller, oud-directeur

van het Avila Beach Hotel, die als begaafde bariton heel wat optredens op Curaçao heeft verzorgd. Vervolgens werd van Robert Rojer een ander deel uit zijn 'Twelve waltzes for two piano's' uitgevoerd, de wals 'Shête di november'. Deze wals was opgedragen aan zijn tante Elsa Debrò-Palm wier dochter Marie met echtgenoot uit Spanje speciaal voor dit concert was overgekomen.

Het slot

Het concert werd besloten met 'Recuerdos' van de Amerikaanse componist William Bolcom, een werk met veel aantrekkelijke en leuke elementen. Het

frisse en opgewekte eerste deel 'Chòro' heeft duidelijk Braziliaanse 'roots', want het is geschreven als hommage aan de Braziliaanse componist Ernesto Nazareth. Het tweede deel 'Paseo' was wat meer ingetogen en had herkenbare Amerikaanse 'roots'; geen wonder want dit deel is een eerbetoon aan de componist en pianovirtuoos Louis Moreau Gottschalk, die in New Orleans is geboren als zoon van een joodse zakenman uit Londen en een creoolse moeder uit Haiti. Het derde deel, het robuuste en dynamische 'Valse Venezolano' is een hommage aan de Venezolane componist Ramon Delgado Pa-

lacios, een van de belangrijkste grondleggers van de Venezolane wals. Hiermede leek het concert ten einde gekomen, maar het publiek werd na luid en langdurig applaus verrast met een toegift, 'The banjo' van Louis Moreau Gottschalk (1829-1869). In dit vrolijke stuk leek het wel of Stefan en Martijn Blaak elkaar 'de muzikale bal' toespelden en daarmee demonstreerden zij de zichtbare vreugde van het samen muziek maken. Een mooie afsluiting van een bijzonder concert waarmee de Stichting Palm Music Foundation veel eer heeft ingelegd. Dat smaakt naar méér.

Stefan en Martijn Blaak spelen 'La valse' van Maurice Ravel als quatre-mains.

Isabelle Severing geeft bloemen aan Martijn Blaak.

Talitha Paez Porras geeft bloemen aan Stefan Blaak.

Einde van een geslaagd concert.